

RESSÒ DE LA PARAULA

La litúrgia al si de la Trinitat

Com tota oració, la litúrgia ens endinsa en la conversa més sublim que podem imaginar: la conversa que hi ha al si de la Trinitat.

«Igual com Crist fou enviat pel Pare, també Ell envià els Apòstols, plens de l'Esperit Sant, no sols a proclamar l'Evangeli... ans també a fi que pel Sacrifici i pels sagraments, entorn als quals gira tota la vida litúrgica, realitzessin l'obra de la salvació que anunciaven» (Constitució sobre la Sagrada Litúrgia del Concili Vaticà II).

Si ens fixem bé, sovint fem servir l'adjectiu «sagrat» per a designar les diverses coses de la litúrgia: espais, ornaments, ritus, cants, ministres... Aquesta paraula no agradava a molts, que pels anys seixanta i setanta estudiàvem la teologia de la secularització. I la veritat és que, per a un cristià, «sagrat» no pot significar el mateix que significa en altres religions. Un cop més, no és indiferent la idea de Déu que es faci servir. El Déu de Jesucrist no és una divinitat anònima, que s'assoleix mitjançant una tècnica mística, o el déu que exigeix un lloc separat i un espai exclusiu, fora de la humanitat, per tal de reservar-lo per a ell, com a «sagrat». No és tampoc el déu solitari i aïllat, que s'assoleix mitjançant ritus esotèrics.

El Déu de Jesucrist té dues característiques pròpies. Primera, que és personal, és tres persones que viuen la plenitud d'amor mutu. I segona, que, mirant de fer-nos el do de la felicitat, surt d'ell mateix, fins a compartir tot el que és nostre, el terreny, els camins, la història, l'espai, el cos, el llenguatge, per tal de tractar amb nosaltres, cridar-nos i incorporar-nos a aquesta comunió d'amor.

Per a un cristià, el lloc i l'espai més sagrat, més diví, més de Déu, és el lloc més humà, val a dir, la humanitat de Jesucrist. La humanitat de Jesucrist és el temple de Déu, l'únic temple de Déu. Per això, per a trobar el Déu veritable, cal entrar en aquesta humanitat («no hi ha altra porta», com diria santa Teresa). I un cop dins de la humanitat de Jesucrist, què hi trobem? Trobem l'intercanvi encisador d'amor entre el Pare, el Fill i l'Esperit (recordem les pregàries, els diàlegs gojosos i tràgics, de Jesús amb el Pare, en l'Esperit).

—Tota la litúrgia cristiana, amb tots els elements humans que fa servir, no és altra cosa que continuació de la humanitat de Jesucrist.

—Així, la litúrgia cristiana esdevé «sagrada», perquè, introduint-nos en la humanitat de Jesucrist, ens facilita un temps i un lloc de Déu, on gaudir del diàleg i conversa amb Ell.

—Aleshores, aquest diàleg i aquesta conversa no serà altra cosa que una participació agosarada en el diàleg i conversa d'amor que hi ha al si de la Trinitat.

Quan anem a missa, no estaria mal que penséssim cadascú: «Vaig a gaudir de l'intercanvi d'amor del Pare i del Fill en l'Esperit». No ens adonem que, cloent la pregària eucarística, qui presideix fa la signatura més litúrgica i més bella que pot sortir d'una comunitat que viu de l'amor de la Trinitat: «Per Crist, amb Ell i en Ell, a Vós, Déu Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria, pels segles dels segles».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Projectes per a la vida

► La realitat quotidiana de moltes persones arreu del món és la lluita contra la marginació i per la supervivència. És una realitat sovint oblidada. Donar resposta a les necessitats més bàsiques i afavorir processos d'autosuficiència és la tasca que Mans Unides fa des de 1960. La col·lecta que aquest cap de setmana es fa a totes les parròquies i centres de culte, permetrà posar en marxa centenars de projectes a països empobrits del Tercer Món. A la foto un nen de Benín (Àfrica) amb la seva mare. Foto: Pepe Ferrer

GLOSSA

Guanyarem la guerra a la fam

«**D**eclarem la guerra a la fam» va ser el crit esperançat amb què les dones d'Acció Catòlica van llançar la primera campanya contra la fam. 50 anys després, Mans Unides continua mantenint la mateixa esperança que el món pugui veure's lliure, per fi, de la fam.

Algunes coses han canviat molt. Hi ha més consciència del que passa en el món, més preocupació per crear un futur millor per a tots els éssers humans. Els avenços científics i tecnològics han obert possibilitats al desenvolupament humà i han creat més oportunitats de vida.

També hi ha coses que han empitjorat. Hi ha més famolencs que fa alguns anys, 923 milions segons dades de les Nacions Unides. Hi ha més factors de vulnerabilitat com el canvi climàtic i l'escalfament global; l'empobriment i l'abandó de moltes terres que eren de conreu, la contaminació de l'aigua, o la producció d'energia a partir de cereals i altres recursos alimentaris, que ha fet que se'n disparin els preus i que n'escassegi la disponibilitat per al consum humà.

El treball de Mans Unides ha servit per treure de la pobresa absoluta milions de persones, és veritat. I per a aquestes persones, ha representat un

canvi decisiu en les seves vides. Ho continuarem fent.

Tanmateix, encara hi ha molts problemes estructurals que no hem aconseguit modificar i que ens preocupen. No sempre hem aconseguit trencar el terrible cercle de la pobresa que condemna a viure miserablement tants milions de germans i germanes nostres.

Advocuem per un desenvolupament integral i que compregui la totalitat de la persona, la qual ha de ser protagonista del seu propi creixement. La pobresa no és un atzar inevitable. Depèn de nosaltres i d'una sincera voluntat política de la comunitat internacional que les coses puguin succeir d'una altra manera.

Els nostres governs i els que administren els pobles del Sud han de ser commoguts i moguts per les nostres propostes. Si tots demanem els canvis i estem disposats a canviar també nosaltres, amb un consum més sostenible i solidari i una forma de vida més austera i responsable, segur que aconseguirem un present i un futur diferents i millors per a tots.

Aquest continua essent el compromís de Mans Unides. Fiats d'Aquell que mai no ens falla, continuem creient que la batalla contra la fam es pot guanyar.

Delegacions Catalanes de Mans Unides

Riccardi, Premi Carlemany

► L'Ajuntament d'Aquisgrà ha concedit el prestigiós Premi Internacional Carlemany a Andrea Riccardi —del que estem publicant uns breus articles quinzenals en aquestes pàgines— i a la Comunitat de Sant Egidí, fundada per ell ara fa 40 anys. Aquest guardó se li ha atorgat pel seu treball a favor de la comprensió entre els pobles, les religions i les cultures, treballant per un món més pacífic i més just, i per una Europa dels valors.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, ¿no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? Iestic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat».

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.*

Lloeu el Senyor, dóna bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agra-dós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els disper-sats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets / i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida ca-dascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa a difondre l'Evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dóna el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'Evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mt 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure també molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tothom us està buscant». Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió». I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Habló Job diciendo: «El hombre está en la tierra cumpliendo un servicio, sus días son los de un jornalero. Como el esclavo, suspira por la sombra, como el jornalero, aguarda el salario. Mi herencia son meses baldíos, me asignan noches de fatiga; al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se alarga la noche y me harto de dar vueltas hasta el alba. Mis días corren más que la lanzadera, y se consumen sin esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, y que mis ojos no verán más la dicha».

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén, / reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes, / humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo a todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y hago todo esto por el Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús y sus discípulos de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, y se lo dijeron. Jesús se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anocheecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar.

Se levantó de madrugada, se marchó al descampado y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron y, al encontrarlo, le dijeron. «Todo el mundo te busca.» Él les respondió: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido.» Así recorrió toda Galilea, predicando en las sinagogas y expulsando los demonios.

Pere i Pau s'abracen abans del martiri. s. xvi. Museu de la Via d'Òstia. Roma

COMENTARI

Només quan diem tu, respirem aire fresc

Tothom experimenta el sofriment d'alguna manera al llarg de la vida, però hi ha algunes persones i algunes circumstàncies especials, en les que hom *toca fons* en el dolor. Aquest és un misteri que no té cap explicació racional convincent. Quan ho tractem de comprendre, encara ho confonem i ho enredem més.

El llibre de Job ens ofereix una metàfora descriptiva d'aquesta situació de la humanitat. El dolor emergeix d'una manera prou contundent en la història de Job, com perquè expressi aquesta realitat del dolor absurd amb aquesta ex-

clamació dura i radical: «Els meus ulls no tornaran a veure la felicitat».

Davant d'aquesta experiència del dolor, molta gent es tanca en si mateixa donant tómbos inútils que no porten enlloc. Altres queden bloquejats en un pessimisme negatiu, fins i tot, autodestructiu. Uns altres, finalment, busquen culpables a qui fer responsables de la situació...

Jesús de Natzaret no se n'escapa del dolor, ni en fa cap teoria original, sinó que dóna resposta al sofriment per mitjà del seu amor compromès envers els que pateixen. Pau, seguint les petjades del Crist,

també, *es fa tot per a tots* per tal d'obrir camins de futur i llibertat. L'amor guareix el fons del dolor, perquè aporta una medicina que va més enllà de tots els coneixements.

Jordi Pàmias, un poeta de la nostra terra, ha expressat bellament la força guaridora de l'amor, quan en el seu llibre *Narcís i l'altre*, com qui no diu res, afirma: «Només quan diem tu, respirem aire fresc». Enmig del dolor del món, quina aleanada d'aire fresc ens regala l'evangeli de cada diumenge!

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 1,1-19/ Sl 103 / Mc 6,53-56. □ **dimarts:** Gn 1,20 - 2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13.
- **dimecres:** Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23. ■ **di-jous:** Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30. ■ **divendres:** Gn 3, 1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37. □ **dis-sabte:** Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9. ■ **diumenge** vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Lv 13,1-2.44-46/ Sl 31 / 1 Co 10,31 - 11,1 / Mc 1,40-45.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

Tornar a les arrels del Vaticà II

El Sínode del passat més d'octubre va seguir la intuïció fonamental del Concili Vaticà II en la constitució *Dei Verbum* sobre la Paraula de Déu. Aquest important document comença amb aquestes paraules: «escoltant religiosament la Paraula de Déu i proclamant-la amb fermesa, el Concili fa seves les paraules de sant Joan: “us anunciem la vida eterna, que estava amb nosaltres i se'ns ha manifestat”, és a dir, Jesucrist, que és el Verb de Déu, la Paraula definitiva de Déu Pare al món».

L'Església doncs, primer, escolta la Paraula de Déu i, després, la proclama al món i per això el nucli del Sínode del 2008, al meu entendre, ha estat tornar a les arrels del Vaticà II, és a dir, una Església que confessa que «no està per sobre la Paraula de Déu sinó al seu servei» (DV 10). Per això aquest Sínode ha precisat les tres formes o ús analògic de la Paraula de Déu així:

- I. *La Paraula de Déu personal*: Jesucrist en persona (Jn 1; Hb 1): per això el cristianisme no és religió de llibre sinó d'una persona.
- II. *La Paraula de Déu escrita*: la Sagrada Escritura és testimoni escrit i inspirat de la Paraula de Déu, tot i que aquesta la transcedeix.
- III. *La Paraula de Déu en l'Església: predicada, celebrada i testimoniada*: la transmissió eclesial de la Paraula de Déu per mitjà de la predicació, els sagraments i el testimoni de vida.

Amb aquesta triple forma, la Paraula de Déu continua essent viva en l'Església i en el testimoni dels cristians arreu on visquin!

Dr. Salvador Pié-Ninot

«Venid a Mí...»

San Ambrosio (337-397), abogado, gobernador de la Liguria y de la Emilia; Prefecto de Milán y elegido su obispo, por aclamación popular. Después, Padre y Doctor de la Iglesia, oraba a Jesús:

- «Ven, entra, Señor, que tu sirviente te espera...
- Si quiero curar mis heridas... Tú eres el médico.
- Si estoy ardiendo de fiebre... Tú eres la fuente de aguas frescas.
- Si estoy deprimido por la iniquidad... Tú eres mi Justicia.
- Si tengo necesidad de ayuda... Tú eres mi Fortaleza.
- Si temo la muerte... Tú eres la Verdad y la Vida.
- Si deseo el cielo... Tú eres el Camino.
- Si busco refugio en medio de las tinieblas... Tú eres mi Luz.
- Si busco manjar... Tú eres mi Alimento».

—X. León Dufour en su *Vocabulario de Teología Bíblica* enseña de Jesús:

- «La única salvación de la humanidad... es Jesús (Act 4 12).
- La única riqueza de la Iglesia... es Jesús (3,6).
- El único poder de que dispone la Iglesia... es Jesús (9,34).
- Toda la misión de la Iglesia está... en hablar en nombre de Jesús» (5,40).

Pablo VI, en la basílica de San Pedro de Roma, el 29 de setiembre de 1963, inauguración de la segunda etapa del Concilio Vaticano II, dijo en la homilía, ante la asamblea ecuménica:

«La Iglesia... Cristo... Cristo, nuestro principio; Cristo, nuestro camino; Cristo, nuestro guía; Cristo, nuestra esperanza; Cristo, nuestro fin».

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486-Somasca 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.

9. Dilluns. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. Dimarts. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. Dimecres. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. Dijous. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. Divendres. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. Dissabte. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

ENVIADO AL MUNDO

Prisionero en Cesarea

Mosaico del ábside de la Basílica de San Pablo Extramuros, Roma

Los romanos salvaron a Pablo de un linchamiento, pero no hubieran podido mantenerle por mucho tiempo en Jerusalén. Le mandaron a Cesarea Marítima, sede del gobernador romano, donde se le concedió cierta comodidad y la posibilidad de tener contacto con el mundo exterior. El Procurador Félix le mantuvo allí dos años, con la esperanza de sacar un rescate por él (sabía de los buenos contactos que tenía por el Mediterráneo y que había llegado al país cargado de dinero).

A los dos años, Félix fue sustituido por Festo, mucho más expeditivo. Pablo fue condenado, pero apeló al César, con lo cual terminó su estancia en tierras de Oriente.

Pero aquellos dos años fueron preciosos para Pablo y para la Iglesia del futuro.

Lucas, compañero de Pablo, pudo recoger materiales preciosos para su espléndido Evangelio y para la primera mitad de los Hechos de los apóstoles.

Pero el mismo Pablo pudo aprovechar del contacto con los sucesores del mártir Esteban, los cuales habían desarrollado una profunda teología, que con el tiempo dio la Carta a los Hebreos.

Algo de aquella teología se transparentaba ya en la Carta a los Filipenses. Las Cartas a los Colosenses y a los Efesios, escritas según parece en aquel período, quedan teñidas por la teología de Cesarea, sin dejar de ser auténticamente paulinas.

Así el Hijo eterno de Dios, por quien todo fue hecho, que existe antes que todo y está sobre todo (como se dice en Colosenses) y la Iglesia gloriosa, que se presenta a Cristo como esposa gloriosa sin mancha ni arruga (según Efesios) llegan a nosotros a través de la pluma de un pobre prisionero que las autoridades se van pasando de unas a otras, entre otras cosas, porque no hay manera de sacarle un rescate.

Jordi Sánchez Bosch

ENTREVISTA

► CARLOS LOSADA

Servir i estimar

ESADE fa 50 anys. Del seu naixement ençà s'ha convertit en una de les institucions acadèmiques més prestigioses a escala europea i mundial. La seva escola de negocis té seus a Barcelona, Madrid i Buenos Aires, i se la considera la primera entre les *business schools* internacionals. Segons Carlos Losada, el seu director general, ESADE «és una combinació de coneixements actuals i rellevants per als directius amb una visió de la formació molt global, basada en l'humanisme cristià i en la nostra tradició jesuítica; ens interessa treballar les competències relacionals, les actituds, els valors...».

Com transmetre valors en persones que també volen que siguin líders en el món dels negocis?

Els valors claus es formen a la família, a l'escola..., però és un procés que dura tota la vida i, per això, és un dels temes més complexos de treballar en l'entorn acadèmic. Treballem per ajudar-los a potenciar el seu propi autoconeixement i integrar la reflexió sobre les experiències vitals prèvies. Pretenem que durant la seva estada a ESADE es plantegin les preguntes rellevants per a ells mateixos, adaptades al moment i a la circumstància laboral en què treballen.

Quin missatge els va deixar el P. Adolfo Nicolás durant la seva visita recent?

Un optimisme basat en la seva experiència de l'amor de Déu, que és força constant en tot per «servir i estimar». Aquesta sensibilitat s'ha de saber compartir i viure en un entorn molt plural on creients i no creients compartim molts projectes.

Com consciència els alumnes d'ESADE que cal lluitar contra la pobresa, i més en un moment de crisi com l'actual?

Mostrant la realitat tal com és i treballant sobre les motivacions de les persones. Ens cal esdevenir més sensibles a la realitat inhumana que ens envolta, deixar-nos afectar per ella i donar-hi resposta involucrant-nos-hi des del nostre cor.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

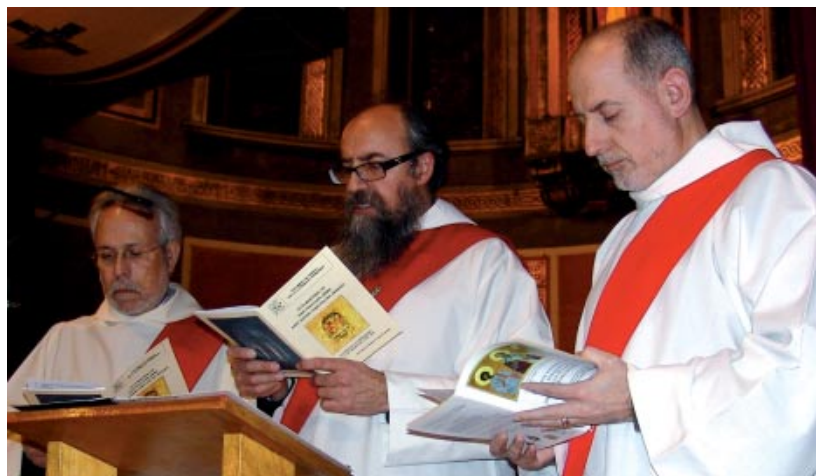

Campanya de l'ampolla 2009. Joves Cristians de Vilafranca va organitzar el passat 10 de gener una nova edició d'aquesta iniciativa. Hi van participar molts grups de les parròquies de Vilafranca i d'altres col·lectius de la vila i comarca. Es van recollir entorn de 100.000 ampolles, i el benefici de la seva venda enguany anirà destinat al Grup Tercer Món - Mans Unides de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca per a la construcció d'una unitat maternoinfantil en el dispensari de la població D'Abang (Camerun).

Nous fronts per a la Delegació de Família i Vida. El passat 17 de gener, l'equip de coordinadors amb els delegats diocesans i el bisbe Agustí van començar un nou camí en l'àmbit de la promoció i defensa de la vida. Mn. Xavier Sobrevia, llicenciat en teologia i doctor en medicina, va il·lustrar amb una xerrada l'estat de la bioètica avui, aportant el pensament de l'Església sobre aquestes qüestions i oferint algunes orientacions per col·laborar amb la cultura de la vida.

Campanya d'aliments per fer front a la crisi. Amb la intenció d'ajudar les famílies més necessitades les parròquies de Sant Sebastià dels Gorgs, Sant Salvador (Les Gunyoles) i l'Església de l'Immaculat Cor de Maria (Avinyó nou), del Penedès es van organitzar per fer una recollida d'aliments. En poc més d'un mes, des del 21 de desembre passat, van recollir en total 90 litres d'oli, 70 litres de llet, 100 kg d'arròs, 110 kg de llegum, 90 kg de

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada de diaques de la província eclesiàstica a Sant Feliu. El passat 21 de gener, festivitat del bisbe sant Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi, una trentena de diaques dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, acompanyats de les seves famílies i altres fidels, es van aplegar a la Catedral de Sant Llorenç per celebrar l'eucaristia en honor dels seus patrons. Abans de l'homília es va llegir de forma dialogada el document de les actes martirials. La festivitat va concloure amb un sopar de germanor a l'escola de Sant Pere ad Vincula de Sant Feliu de Llobregat.

pasta de sopa, 60 kg de sucre, sal, farina, llaunes de tota mena, galetes, sabó, torrons, xocolata, llaminadures fruites...

AGENDA

Processó de torxes en honor de la Mare de Déu de Lourdes. 10 de febrer, 18 h. La residència d'avis Ntra. Sra. de Lourdes de Sant Just Desvern organitza per segon any aquesta iniciativa en la vigília de la festivitat de la Mare de Déu, oberta a la participació de tothom, que tindrà lloc als jardins de la mateixa residència.

Jornada del Malalt 2009. 11 de febrer. Coincidint amb la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, se celebra aquesta diada sota el lema «Creure, celebrar i viure l'Eucaristia». Serà ocasió per a unir-se en l'oració per tots els membres malalts de les nostres

comunitats, les seves famílies i els professionals que els atenen.

Trobada d'agents de pastoral. 14 de febrer, 11 h. Les persones que a la diòcesi s'ocupen de les celebracions litúrgiques en absència de preveres són convocades a aquesta reunió a la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia per a valorar la marxa d'aquest servei, després d'un temps en funcionament.

Musical «Testigos». 15 de febrer, 17 h. Les parròquies de l'Arxiprestat de Sant Boi han organitzat aquest espectacle multimèdia, creat pel cantautor Luis Alfredo, sobre 10 persones que han estat testimonis de Jesús en el nostre món. Per a tots els públics, especialment per als joves. Teatre del

Col·legi Salesians, c/ Salvador Allen-de 6. Informació: Mn. Xavier Sobrevia, 676 758 461.

Conferències a Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei. Amb motiu dels 800 anys de la parròquia, s'han programat una sèrie de xerrades. Les properes són el 12, 19 i 26 de febrer, a càrrec de Mn. Francesc Romeu, Mn. Ignasi Mora i Mn. Josep M. Fisa, respectivament. A les 21 h als locals parroquials. <http://parroquiasantmiquel.molinsderei.net>.

FORMACIÓ

Jornada «La situació econòmica global. A la recerca d'uns criteris ètics». 9 i 10 de febrer, de 19 a 21.15 h. La Facultat de Teologia de Catalunya organitza aquesta jornada per contribuir a l'anàlisi ètica de la problemàtica present, en el marc de la Doctrina Social de l'Església. Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació 23. Inscripcions: secretaria de la FTC, 934 534 925, administracio@teologia-catalunya.cat.

Curs de relació d'ajuda i acompanyament a joves. 21-22 de febrer. Adreçat a educadors, pares, catequistes i monitors d'educació afectivo-sexual, aquest curs vol aprofundir el fenomen de la comunicació humana, per tal d'assolir habilitats socials de relació, com a ajuda als joves, en particular. Organitzat per la delegació de Barcelona de la Fundació Desarrollo y Persona i amb la col·laboració de l'Associació Cultural Charles Péguy. Col·legi Loreto-Abat Oliba, Barcelona. Informació: Clara Valls, 936 602 394, claravv82@gmail.com.

CULTURA

Concert a Olesa de Montserrat. 14 de febrer, 21 h. A càrrec de la Capella de Montserrat, amb la participació de l'Escolania i Cor Jove d'Olesa de Montserrat. Organitzat per la Junta dels Pares de l'Escolania d'Olesa. Parròquia de Santa Maria, Olesa de Montserrat.

ECO DE LA PALABRA

La liturgia en el seno de la Trinidad

Como toda oración, la liturgia nos adentra en la conversación más sublime que podemos imaginar: la conversación que hay en el seno de la Trinidad.

«Igual que Cristo fue enviado por el Padre, también Él envió a los Apóstoles, llenos del Espíritu Santo, no sólo a proclamar el Evangelio... sino también a que, por el Sacrificio y por los sacramentos, en torno a los cuales gira toda la vida litúrgica, realizaran la obra de la salvación que anunciaban» (Constitución sobre la Sagrada Liturgia del Concilio Vaticano II).

Si nos fijamos bien, a menudo usamos el adjetivo «sagrado» para designar las diversas cosas de la liturgia: espacios, ornamentos, ritos, cantos, ministros... Esta palabra no agradaba a muchos, que por los años sesenta y setenta estudiábamos la teología de la secularización. Y la verdad es que, para un cristiano, «sagrado» no puede significar lo mismo que significa en otras religiones. Una vez más, no es indiferente la idea de Dios que se emplee. El Dios de Jesucristo no es una divinidad anónima, que se alcanza mediante una técnica mística, o el dios que exige un lugar separado y un espacio exclusivo, fuera de la humanidad, para reservárselo

como «sagrado». No es tampoco el dios solitario y aislado, que se alcanza mediante ritos esotéricos.

El Dios de Jesucristo tiene dos características propias. Primera, que es personal, es tres personas que viven la plenitud de amor mutuo. Y segunda, que, para hacernos el don de la felicidad, sale de él mismo, hasta compartir todo cuanto es nuestro, el terreno, los caminos, la historia, el espacio, el cuerpo, el lenguaje, a fin de tratar con nosotros, llamarnos e incorporarnos a esta comunión de amor.

Para un cristiano, el lugar y el espacio más sagrado, más divino, más de Dios, es el lugar más humano, es decir, la humanidad de Jesucristo. La humanidad de Jesucristo es el templo de Dios, el único templo de Dios. Por ello, para encontrar al Dios verdadero, es preciso entrar en esta humanidad («no hay otra puerta», como diría santa Teresa). Y una vez dentro de la humanidad de Jesucristo, ¿qué encontramos? Encontramos el intercambio apasionante de amor entre el Padre, el Hijo y el Espíritu (recordemos las oraciones, los diálogos gozosos y trágicos, de Jesús con el Padre, en el Espíritu).

—Toda la liturgia cristiana, con todos los elementos humanos que utiliza, no es otra cosa

que continuación de la humanidad de Jesucristo.

—Así, la liturgia cristiana se convierte en «sagrada», porque, introduciéndonos en la humanidad de Jesucristo, nos facilita un tiempo y un lugar de Dios, donde poder gozar del diálogo y conversación con Él.

—Entonces, este diálogo y esta conversación no será otra cosa que una participación atrevida en el diálogo y conversación de amor que hay en el seno de la Trinidad.

Cuando vayamos a misa, no estaría mal que pensásemos cada uno: «Voy a gozar del intercambio de amor del Padre y del Hijo en el Espíritu». No nos damos cuenta de que, concluyendo la plegaria eucarística, quien preside realiza la firma más litúrgica y más bella que puede salir de una comunidad que vive del amor de la Trinidad: «Por Cristo, con Él y en Él, a ti, Dios Padre omnipotente, en la unidad del Espíritu Santo, todo honor y toda gloria, por los siglos de los siglos».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat